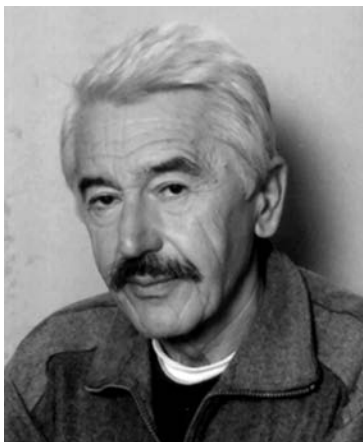

Драган Томић

СЛАВА

Драган Томић је рођен 17. марта 1941. године у Шеварицама, Мачва, Србија. Србин.

Написао романе *Шкрипац* ("Просвета", 1987) и *Чекајући мајку* ("Просвета", 1997) и драме *Раскриће* (Нушићева награда), *Рукавице*, *Непријатељ радничке класе*, *Девојке*, *Шиптар*, *Псећа кућица* (Нушићева награда), *Помор коза*, *Конјактно сочиво*, *Ловац на легионе*, *Слава*, *Пожар* и друге.

Живи са породицом у Београду

Драган ТОМИЋ

СЛАВА

ЛИЦА:

ГОЛУБ ДРЕН

НЕНАД ДРЕН

МАЈА НИКОЛИЋ

ВЕСНА ЈУРКОВИЋ

Сћан генерала Миџра Дрена. Дневна соба. Шлоџирани генерал лежи на каучу у дну собе. Укључена му је инфузија. Исћред кауча је дубока фоџеља окренућа према генералу. Поред фоџеље је низак сћочић. Около су неколико сћолица, џелевизор, музички сћуб, сћона лампа и друће сћвари уобичајене у собама за дневни боравак.

Ненад и Весна.

Генералов унук Ненад се изненади видевиши га на каучу. Пажљиво џолази према њему као да не жели да га џробуди. Скоро џрође фоџељу док не џримеџи у њој уснулу докџторку Весну. Сћаје између кауча и фоџеље и дуго је гледа.

ВЕСНА: *(Дџе се неконтролисано из фоџеље и скоро се с њим судари)*
Ко сте ви?

НЕНАД: *(Насмеје се)*
А ко сте ви?

ВЕСНА: Докторка Весна.

НЕНАД: А ја Ненад.

ВЕСНА: Знам... Опростите, била сам заспала.

НЕНАД: Лепо изгледате кад спавате.

ВЕСНА: Ђавола... Пет дана нисам излазила са Клинике.

НЕНАД: Како сте са све генералом доспели у кућу?

ВЕСНА: Пуковник Поповић је откључао. Војници су унели генерала.
Укључила сам га и заспала.

НЕНАД: А ја нађем поруку пуковника Поповића у секретарици и пролетим кроз три црвена семафора да вас дочекам. Данас кад сам био у посети генералу, није било говора да ће бити враћен кући.

ВЕСНА: Ни јутрос у визиту. Таман сам се поподне спремала да одем кући кад ми пуковник Поповић нареди да допратим генерала и дежурам поред њега. Ваљда због гужве на Клиници...

НЕНАД: А шта ја да радим овде с њим? Потребна му је стручна нега.

ВЕСНА: Кажем да ми је наређено...

НЕНАД: Драго ми је што су баш вас одредили. Али шта ћу кад вечерас одете?

ВЕСНА: Нећу никуд отићи.

НЕНАД: Спаваћете овде?

ВЕСНА: Тако ми је наређено.

НЕНАД: А ваша породица?

ВЕСНА: Немам породицу.

НЕНАД: Зашто сте се укочили? Седите.

ВЕСНА: Очекивала сам да ће ме сачекати неко старији, да ће бити нека жена.

НЕНАД: У генераловој кући одавно нема жена.

ВЕСНА: Треба неко да ми помаже.

НЕНАД: *(Прилази генералу и хвата га за сивојало)*
Ноге су му круте као у мртваца.

ВЕСНА: Па, мртве су...

НЕНАД: Значи, нема шансе?

ВЕСНА: Све је у божјим рукама. Мртав је пет четвртина. Само глава, десна рука, срце и плућа... То је таква врста шлога. Умире део по део човека.

НЕНАД: Колико ће дуго живети?

ВЕСНА: Зависи. Има јако срце и здрава плућа. Може да потраје.

НЕНАД: Ја ћу вам једини помагати. Реците шта треба?

ВЕСНА: Засад ништа. Укључила сам бојлер пошто никог није било у кући. Мало сам погледала по собама. Чудно је да је све сређено, а нема жене.

НЕНАД: Генерал је у последње време живео у хаосу. Платио сам жену да среди кућу кад сам га одвео у болницу.

ВЕСНА: Мислила сам да живите овде.

НЕНАД: Не брините. Остаћу ноћас са вама ако вам није непријатно.

ВЕСНА: Напротив... Плашила бих се сама.

НЕНАД: Хоћете ли нешто да попијете? Генерал је био прави колекционар пића. Ту су све врсте вискија, француских коњака, вина...

ВЕСНА: Хвала, не пијем. Не подносим алкохол.

НЕНАД: Да скувам кафу? И мени се пије.

ВЕСНА: Још не могу да дођем к себи. Касније ћемо.

- НЕНАД: Можда би било боље да одете у неку од соба да још мало одспавате?
- ВЕСНА: У реду је... Била сам се уплашила...
- НЕНАД: Чега?
- ВЕСНА: Управо сам сањала. Отворила сам очи...
- НЕНАД: *(Насмеје се)*
Још ме се плашите?
- ВЕСНА: Неко ме је гонио... Онда видим вас и не знам да ли још сањам... Драго ми је што сте овде. Видела сам вас на Клиници кад сте долазили у посету генералу.
- НЕНАД: Како ја нисам запазио тако лепу девојку?
- ВЕСНА: Склонила сам се кад сте наишли. Много су причале о вама сестре којима се свиђате.
- НЕНАД: Зар се у оном хаосу од рањеника које вам хеликоптерима доносе сваки дан још увек неко неком свиђа?
- ВЕСНА: Радимо наш посао... Оугла се, отупи...
- НЕНАД: Да ли сте се разочарали, па се склонили кад сте ме видели?
- ВЕСНА: Веома сте привлачни. Нисам им веровала да баш тако изгледате.
- НЕНАД: Мој деда је обожавао музику. Да ли би сметало да пустим нешто?
- ВЕСНА: Коју је музику волео?
- НЕНАД: Сву добру музику. Често је у последње време говорио да га само музика оспокојава. А ви?
- ВЕСНА: Потпуно сам у ауту. Немам времена, а ни услова да је слушам. А и не уживам у музици сама. Раније сам излазила са друштвом.
- НЕНАД: Зар сад немате друштво?
- ВЕСНА: Нажалост...
- НЕНАД: Биће ми драго да вас изведем на неко добро место кад ово прође са генералом.
- ВЕСНА: Не знам. Видећемо.
- НЕНАД: Чудим се да вас нико не изводи. Тако лепа девојка...
- ВЕСНА: Нисам девојка.

НЕНАД: Мени су све младе, лепе жене девојке.

ВЕСНА: Зашто да губите време са мном. Ви имате једну од најлепших девојака у Београду.

НЕНАД: *(Насмеје се)*
Коју то?

ВЕСНА: Мају са телевизије.

НЕНАД: Откуд знате?

ВЕСНА: Долазила је два пута да посети генерала. Сви доктори су трчали да јој нешто кажу...

НЕНАД: Нисам знао да је долазила...

ВЕСНА: Заиста је прелепа.
(Прилази генералу и мери му њулс)
Све је слабији. Ритам срца потпуно поремећен.

НЕНАД: Генерал и није имао нарочито правилан рад срца. Како је старио, све је жешће обожавао жене. Штета што није у стању да вас види и говори. Такав џентлмен се ретко рађа.

ВЕСНА: Волите га?

НЕНАД: Био ми је прави деда. Вукао ме је као клинца свуда са собом. Свему ме учио.

ВЕСНА: И на Клиници се причало да је био ретко способан и племенит човек.

НЕНАД: Тек му је седамдесет година. Био је увек здрав и препун планова.

ВЕСНА: Извините, морам у купатило да се умијем и мало средим.

НЕНАД: Само изволите.

ВЕСНА: Брзо ћу.
(Излази)

Ненад.

НЕНАД: *(Прилази генералу)*
Е, мој деда...
(Покушава да му најиџа њулс. Брише му лице марамicom.)

Ненад. Голуб

ГОЛУБ: Ко је то?

НЕНАД: Твој отац.

(Одваја се од генерала и полази му у сусрећ)

ГОЛУБ: Шта је са генералом?

НЕНАД: Послао сам ти милион порука.

ГОЛУБ: Где да ме нађу? Шта је с њим?

НЕНАД: Шлогирао се пре пет дана.

ГОЛУБ: Зашто није у болници?

НЕНАД: Био је. Појма немам зашто су га поподне вратили кући.

ГОЛУБ: *(Загледа генерала)*

Не личи на себе. Умире. Ко га је сместио у болницу?

НЕНАД: Ја.

ГОЛУБ: Где су ти отац и мајка?

НЕНАД: Уочи тог дана су отпутовали у Сингапур.

ГОЛУБ: Јеси ли им јавио.

НЕНАД: Немају обичај да окрену телефон. Како да им јавим?

ГОЛУБ: Значи, сам се бринеш о мом оцу... Хвала ти.

НЕНАД: Све сам учинио. Пробудио ме је телефон у пет ујутро. Кад сам стигао још је био при свести и могао да говори.

ГОЛУБ: Шта је рекао?

НЕНАД: Да ће умрети. Био је свестан шта га је снашло.

ГОЛУБ: И шта још?

НЕНАД: Шта би више?

ГОЛУБ: Људи обично кажу нешто важно кад су свесни да ће умрети.

НЕНАД: Тешио је он мене уместо ја њега. Захтевао је да останем миран и да се не секирам.

ГОЛУБ: Само то?

НЕНАД: Заплакао сам, а он ми је рекао да не подноси сузе. Прошапутао је да му је најважније да га ништа не боли.

ГОЛУБ: Био је оперисан од осећаја бола. Имао је скврчену душу, а огромно тело. Сад му се тело скврчило око душе.

НЕНАД: Пре бих рекао да је имао племениту душу.

- ГОЛУБ: Немаш ти појма...
(Прилази сѝочѝу. Вади из ѝорбе чирак и велику свећу.)
Ни о чему ти немаш појма...
(Пали свећу)
- НЕНАД: Зашто је палиш? Деда је још жив.
- ГОЛУБ: Славска свећа!
- НЕНАД: Која је данас слава?
- ГОЛУБ: Данас је Митровдан. Крсна слава породице Дрен. Јутрос сам је на ратишту славио са својим српским херојима. Дошао сам да славим у својој кући. Хтео сам да натерам генерала да се прекрсти и да је лично упали. Безбожник...
- НЕНАД: Да ниси погрешно?
- ГОЛУБ: Да је безбожник?!
- НЕНАД: Чини ми се да је свети Никола наша слава.
- ГОЛУБ: Само ти се чини.
(Вади "колѝ" из ѝорбе и ѝружа ља Ненаду)
- НЕНАД: (Не ѝрихваѝа ѝиѝѝољ)
Шта ће то мени?
- ГОЛУБ: (Сѝави ѝиѝѝољ на сѝо)
Да се коначно уврстиш у ред мушкараца.
- НЕНАД: Зар ми само фали пиштољ?
- ГОЛУБ: Данас свака шуша може да те смакне.
- НЕНАД: Зашто би?
- ГОЛУБ: Јер сам ти ја, Голуб Дрен командант српске гарде, стриц, јер сам уцењен на милионе марака, јер се неко може досетити да убије тебе, ако већ не може мене.
- НЕНАД: Какве везе имам с тобом, изузев што сам ти синовац?
- ГОЛУБ: Другачији си од осталих чим си мој синовац. Увек си на мети неком да те избуши.
- НЕНАД: (Насмеје се)
Тачно. "Ево га Голубов синовац".
- ГОЛУБ: Тако се и понашај. Осим што си мој синовац и Србин си, лаковерни Србин. Многи Срби су уверени да су мала стена од којих се одбијају таласи мора. Океани и мора испаравају, а мала стена вечно опстаје. А шта ћемо кад малу стену минирају као што нам се сад догађа?!

- НЕНАД: *(Насмеје се)*
Тако ти идеолошки обрађујеш своје гардисте.
- ГОЛУБ: Они су то сви до једног схватили и умеју да се чувају и сачувају и тамо где се сто посто гине.
- НЕНАД: Видим по читуљама које им дајеш.
- ГОЛУБ: Гину они као што си ти који верују да су момци с друге стране још увек другари, који још увек не могу да поверују да су нас мрзели и да нас мрзе до истребљења. Теби то не вреди говорити. Нисам дошао да те учим памети, већ славим.
(Исцисује број телефона)
Позови овај број.
- НЕНАД: Кога да тражим?
- ГОЛУБ: Тражи Рацу. Представи се као мој синовац и нареди да за пола сата у овој кући буде све што се подразумева под славом.
- НЕНАД: Зашто га ти не би окренуо?
- ГОЛУБ: Нико живи не сме да сазна да сам код куће.
- НЕНАД: Шта се подразумева под славом?
- ГОЛУБ: Све. Славско жито, славски колач, јело, пиће. Раца то зна. Нареди му да све то донесе комбијем до пред кућу и да се изгуби. Све ће остало моји гардисти.
- НЕНАД: Како стриц Голуб каже...
(Телефонира)
Тражим Рацу!... Нађи га одмах!... Овде Голубов синовац!
(Затвара руком слушалицу)
Је ли овако?
- ГОЛУБ: *(Насмеје се)*
Строжије.
- НЕНАД: *(Скида руку са слушалице)*
Рацо, Рацо, дуго сам те чекао! Данас је крсна слава породице Дрен. Напуни комби свим што се подразумева под славом, доведи га пред кућу генерала Митра Дрена и изгуби се... Најмање за дванаест особа. Долазе нам на славу дванаест апостола... Нећемо о Голубу. И о њему ћемо кад га прогласе за апостола. Кад му порасту крила и слети право за славску трпезу... наравно, и комплетан есцајг!... И треба да ти је јасно!... Ајде, нека буде за четрдесет пет минута.
(Спушта слушалицу)
Шта кажеш?

- ГОЛУБ: *(Насмеје се)*
Откуд ти падоше на памет апостоли?
- НЕНАД: Гледам те...
- ГОЛУБ: Јеби га, шта ти ја могу. Одреци ме се. И за мене су говорили: “Ево га генералов син.” Сметало ми је, па сам још као клинац почео да стварам сопствено име. Зашто се не угледаш на мог брата? Твом оцу смета што га сви ословљавају са: “Голубов брат”. Са мојим именом и мојим новцем за кратко време је од бедног књиговиће постао један од првих бизнисмена.
- НЕНАД: Због тога га посебно обожавам.
- ГОЛУБ: Никад га онако мутавог нисам посебно ценио. Знаш кад бих уложио новац и упутио га у бизнис да ми није стало до тебе.
- НЕНАД: Био ми је дражи као књиговића.
(Полази)
- ГОЛУБ: Куда ћеш?
- НЕНАД: Имам заказано. Не волим да испаљујем друштво.
- ГОЛУБ: Нећеш узети пиштољ?
- НЕНАД: Да, треба да знаш да деда не прди откако се шлогирао.
- ГОЛУБ: Молим!?
- НЕНАД: И не подригује.
- ГОЛУБ: И шта још?!
- НЕНАД: Обавештавам те о здравственом стању твога оца пошто ти препуштам бригу о њему.
- ГОЛУБ: Да, мој отац је много прдео и подригивао...
- НЕНАД: Мени се то свиђало.
- ГОЛУБ: А ја опет не подносим смрадеж...

Ненад. Голуб. Весна.

- Весна улази и збуњено стаје.
- ГОЛУБ: Ко је ова жена!?
- НЕНАД: Докторка Весна.
- ГОЛУБ: Бићеш позвана!
- ВЕСНА: *(Излазећи)*
Опростите.

Ненад. Голуб.

НЕНАД: Па драго ми је што си ипак стигао да затекнеш оца живог.

ГОЛУБ: *(Цинично се насмеје)*
Почињеш да личиш на деду. Премлад си да прдиш и подригујеш...

НЕНАД: Шта ћеш...
(Излази)

Голуб.

ГОЛУБ: *(Прилази генералу)*
Па, генерале, не памтим кад смо последњи пут били насамом.
(Ошкрива ѓа и ѓледа)
Ни пола човека...
(Покрива ѓа. Узима ѓишићољ и наслања му на чело)
Мој генерале... Не могу да те гледам тако усраног.
(Шкљоца неколико ѓућиа)
Лепше би звучала прича да си извршио самоубиство, него што ћеш се тако смрдљив угасити. Причало би се да си бар у одсудном тренутку имао муда. Али, не заслужујеш да потрошим метак на тебе.

Голуб. Ненад.

Улази Ненад и застаје запањен призором.

ГОЛУБ: *(Још једном шкљоцне)*
Замисли који је баксуз. Све време се с њим играм руског рулета... Једноставно, неће га метак. Неуништиви су.

НЕНАД: То се не зове руски рулет. То се зове оцеубиство.

ГОЛУБ: Хумано убиство...
(Осћавља ѓишићољ)

НЕНАД: Деда се не мучи, не осећа ништа.

ГОЛУБ: Мислиш? Сигуран сам да је свестан свега што се око њега догађа. Био би срећан да му прекратим муке.

НЕНАД: То за тебе није проблем...

ГОЛУБ: Мислио сам да си отишао.

НЕНАД: Твоји гардисти ми не дозвољавају.

- ГОЛУБ: Зар не би било лепше да се прича да је генерал Дрен, отац Голуба Дрена команданта, извршио самоубиство? Испало би да је коначно уз мене, да није могао да поднесе издају својих дојучерашњих колега и питомца.
- НЕНАД: Твој је отац. Нареди гардистима да ми не праве проблеме.
- ГОЛУБ: Које проблеме?
- НЕНАД: С којим правом ми не дозвољавају да одем?
- ГОЛУБ: А, то је у питању! Ти им лепо кажеш да си мој синовац...
- НЕНАД: Шта то значи?
- ГОЛУБ: Момци савесно обављају дужност. Из ове куће нико не може да изађе док лично не наредим да га пусте. Момци знају да људи остају до краја са мном или ми завршавају под ногама.
- НЕНАД: Нисам ти ја “људи”.
- ГОЛУБ: Откуд они знају? Сумњив си да тек тако одлазиш. Закључили су да би се могао неком просрати да сам овде. Њихово је да ме обезбеде да славим мирно.
- НЕНАД: Смешно...
- ГОЛУБ: Само на први поглед. Својима не верујем, а са другима лако излазим на крај. Искуство ме учи да лаковерне не прати срећа.
- НЕНАД: Буди љубазан да не правим гужву!
- ГОЛУБ: Немој да си на крај срца. Не поштујеш мајку, оца, па ни мене. Али, јеби га, мораш се нечем повиновати. Повинуј се макар крсној слави ако нећеш мени. Сад ће Раца да донесе клопу, пиће. Зар не би било паметније да позовеш своје друштво да прославимо?
- НЕНАД: Да и они постану твоји заточеници?
- ГОЛУБ: Зар се заиста тако осећаш?
- НЕНАД: Дај, Голубе...
- ГОЛУБ: Знаш шта би им то значило. Сутра би могли да се хвале да су били на слави код Голуба. Можда ће неки од њих пожелети да га примим у гарду и поведем са собом. То је сан многих српских младића.
- НЕНАД: Даље руке од мог друштва!
- ГОЛУБ: Зашто? Немој да тероришеш своје друштво само што си мој синовац. Допусти им понекад да сами одлучују о себи.

НЕНАД: Кад мене убедиш да ти се придружим...

ГОЛУБ: Тебе... Ниси ти за тај часни посао. Истина, има у теби нешто од породице Дрен, али ти је крвоток наопачке усмерен. Ето, пиздиш што ћеш да проведеш неколико сати са стрицем на сопственој слави. Чујем ти нерве како рафално пуцају. А замисли да као Србин, а посебно као мој синовац, не дај боже, паднеш усташама у шаке.

НЕНАД: Не замишљам оно што ме се не тиче.

ГОЛУБ: Је ли? Сигуран си да те се не тиче? Твоји вршњаци гину у редовима војске, јер нема ко да их води. Теби је деда генерал, па те не позивају! Хоћеш ли дезертирати ако те позову?

НЕНАД: Сам си рекао да је то бесмислено.

ГОЛУБ: Нисам рекао да је бесмислено.

НЕНАД: Још ме нису позвали.

ГОЛУБ: Мобилишу те, паднеш усташама у шаке. Ишчеречете као што су ми летос урадили са четири хероја. И још те ишчереченог прогласе Хрватом, мојом жртвом. Јесу ли то урадили мојим људима?

НЕНАД: Јесу.

ГОЛУБ: Јеси ли познавао професора Милована?

НЕНАД: Јесам.

ГОЛУБ: Јеси ли му био са мном на сахрани?

НЕНАД: Јесам.

ГОЛУБ: Јеси ли се згрозил кад си га видео у ковчегу?

НЕНАД: Јесам.

ГОЛУБ: Је ли он Србин?

НЕНАД: Јесте.

ГОЛУБ: Је ли белосветска телевизија показала исти тај леш и слагала да је Хрват кога су Срби измасакрирали?

НЕНАД: Јесте.

ГОЛУБ: Да ли на основу таквих лажи Европа и Америка урличу да смо злочинци?

НЕНАД: Урличу.

ГОЛУБ: Јесмо ли!?

НЕНАД: Има нас...

ГОЛУБ: Јеси ли ти злочинац?

НЕНАД: Настојим да не постанем.

ГОЛУБ: Познајеш ли којег?

НЕНАД: *(Ћући)*

ГОЛУБ: Питам те познајеш ли којег Србина злочинца?! Јесам ли ја злочинац?

НЕНАД: Нашао сам занимљиве генералове рукописе кад сам спремао стан.

ГОЛУБ: Зар је мој отац писао? Има ли мене у томе?

НЕНАД: Тек сам код његовог одласка у партизане.

ГОЛУБ: Дај да их видим.

НЕНАД: Нису овде. Однео сам их у стан.

ГОЛУБ: Генералови рукописи по цену живота не смеју да падну неком другом у руке.

НЕНАД: Не брини.

Голуб. Ненад. Весна.

ГОЛУБ: Рекао сам ти да ћеш бити позвана.

ВЕСНА: Морам да погледам да ли је све у реду са инфузијом.

ГОЛУБ: Шта точиш у њега.

ВЕСНА: Хранимо га.

ГОЛУБ: Зашто кад умире?

ВЕСНА: Наше је да покушавамо до последњег тренутка.

ГОЛУБ: Смешно...

ВЕСНА: Још има наде.
(Прилази генералу и проверава да ли је са инфузијом све у реду)

ГОЛУБ: *(Ненаду)*
Ко је ова жена?

НЕНАД: Видиш и сам. Докторка.

ГОЛУБ: Познајеш је?
НЕНАД: Упознао сам је кад сам је предвече затекао овде са генералом.
ГОЛУБ: Како мислиш затекао?
НЕНАД: Стигли су пре мене.
ГОЛУБ: Она и генерал руку под руку?
НЕНАД: Каже да је пуковник Поповић имао кључ од куће.
ГОЛУБ: Пуковник Поповић... Значи, пуковник Поповић је провалио у моју кућу.
НЕНАД: Откључао је.
ГОЛУБ: Наравно... Њихова обавештајна служба има кључ од сваког официрског стана.
(Весни)
Јеси ли и ти официр?
ВЕСНА: Нисам.
ГОЛУБ: Ко си?
ВЕСНА: Докторка Весна.
ГОЛУБ: Докторка Весна има презиме?
ВЕСНА: Докторка Весна Јурковић.
ГОЛУБ: Откад познајеш генерала?
ВЕСНА: Не познајем га. Овакав је донет на лечење.
ГОЛУБ: Одакле си Весно Јурковић?
ВЕСНА: Сад сам Београђанка.
ГОЛУБ: А иначе?
ВЕСНА: Живела сам неколико година у Загребу.
ГОЛУБ: Шта си, црна, тамо радила?
ВЕСНА: Запослила сам се после студија на Војној медицинској академији.
ГОЛУБ: А што баш у Загребу?
ВЕСНА: Овде нисам могла да добијем посао.
ГОЛУБ: Отац?!
ВЕСНА: Молим!?

ГОЛУБ: Како ти се зове отац?
ВЕСНА: Милован Попадић.
ГОЛУБ: Србин?
ВЕСНА: Из околине Крагујевца.
ГОЛУБ: Где живи?
ВЕСНА: Погинуо је са мајком кад су се враћали са моје свадбе у Загребу.
Код Шида је турски камион прешао на њихову страну и просто
их самлео у “фићи”.
ГОЛУБ: Мајка?!
ВЕСНА: Љерка.
ГОЛУБ: Хрватица?
ВЕСНА: Далматинка.
ГОЛУБ: Каква је разлика између Хрватице и Далматинке?
ВЕСНА: Увек је себе називала Далматинком.
ГОЛУБ: Откуд да ти се отац ожени Хрватицом?
ВЕСНА: Заљубили су се кад је летовао на Брачу.
ГОЛУБ: И где су живели пре него што их је самлео турски камион?
ВЕСНА: У једном селу у околини Крагујевца. Тата је био агроном.
ГОЛУБ: А ти?
ВЕСНА: Рекла сам вам да овде нисам добила посао.
ГОЛУБ: Питам шта си ти?!
ВЕСНА: Југословенка.
ГОЛУБ: То више не постоји вољом белосветских протува и твојих
Хрвата. Шта си?
НЕНАД: Рекла ти је.
ГОЛУБ: Да ли си за то да утврдим с ким имам посла или да је одмах
средим као шпијунку која нам је убачена у кућу?
(Весни)
Шта си?!
ВЕСНА: Избеглица.
ГОЛУБ: Српкиња?!
ВЕСНА: По оцу...

ГОЛУБ: А по мајци Хрватица!

ВЕСНА: Неодољиво ме подсећате на мог бившег мужа.

ГОЛУБ: Шта је с њим?

ВЕСНА: Захтевао је да се изјасним као Хрватица. Чак ми је запретио смрћу...

ГОЛУБ: И?

ВЕСНА: Побегла сам у Београд.

ГОЛУБ: Потресно скројена прича. Још ми само реци да ти је отео децу и да због тога неизмерно патиш?

ВЕСНА: Наравно да ми је отео децу.

ГОЛУБ: За кога радиш на Клиници?

ВЕСНА: Како за кога?

ГОЛУБ: За српску или усташку ствар?

ВЕСНА: За болеснике, рањенике...

ГОЛУБ: И баш у тебе имају поверење да те пошаљу у генералову кућу?

ВЕСНА: И сама сам се изненадила.

НЕНАД: Голубе, гњавиш.

ВЕСНА: Господине, не постоји више разлог да останем у вашој кући.

ГОЛУБ: Зашто? Зар ти овде није пријатно?

ВЕСНА: Немате поверења да негујем нашег оца.

ГОЛУБ: Откад лекари напуштају своје пацијенте у критичном стању?

ВЕСНА: И лекари су ипак људи.
(Ненаду)
Молим вас обавестите Клинику да одмах пошаљу другог лекара.
Опростите.
(Полази)

ГОЛУБ: Стој!

ВЕСНА: Шта још хоћете?

ГОЛУБ: Запослена си у војној установи.

ВЕСНА: Да, па шта?

ГОЛУБ: Знаш ли пред ким се налазиш?
ВЕСНА: Пред Голубом Дреном, сином генерала Дрена.
ГОЛУБ: Пред командантом српске гарде!
ВЕСНА: Господине, то није војска код које ја радим. Ваша наређења ме се не тичу.
(Креће)
ГОЛУБ: Нисмо завршили разговор!
ВЕСНА: Желите ли да још нешто чујете о стању вашег оца?
ГОЛУБ: Његово стање ми је јасно.
ВЕСНА: Ви и ја немамо о чему другом да разговарамо. О вама се прича да пуцате у потиљак. Изволите.
(Излази)

Голуб. Ненад.

ГОЛУБ: (Насмеје се)
Дрчна женска. Свиђа ми се. Овако отресити доктори ми недостају. Стално имам мањак доктора, а толико цивила спасавамо. Штета што се по Београду мота око упишаних генерала. Дивна жена...
НЕНАД: Тако те је лепо испалила. Штета што ће се разочарати кад стигне до твојих гардиста и схвати да ипак мора да остане са тобом.
ГОЛУБ: Признајем да се боље разумеш у жене, али мало се разумеш у људе. Погледај мог драгог тату који је увек говорио да сам лудак, злочинац... И овакав још много за њих вреди. Дуго је био у врху Армије и много је знао. Женска је та која треба да преврне кућу и покупи све што је за њих вредно. Паметно што си однео рукопис кући. Јеси ли погледао фотографије?
НЕНАД: Нису ме нарочито занимале.
ГОЛУБ: Њима су итекако занимљиве. Једну носим стално са собом.
(Вади фотографију из џепа и показује Ненаду)
Погледај друштво. Примају ордење којим их је одликовао њихов идол, њихов врховни командант, како су му тепали. Препознајеш ли овог до генерала?
НЕНАД: Не.

- ГОЛУБ: До јуче је био генерал Југословенске Народне Армије. Однедавно је главни стратег усташке војске која се заклиње да ће разорити и потаманити све што је српско. Тај исти је расписао потерницу за мном.
(Показује генерала)
А овај што лежи,
(Продере се)
и слуша нас, потезо је пиштољ да убије злог сина. Срамотио сам га пред притајеним фашистима и издајницима.
(Генералу)
Надам се да ћеш прогледати пре него што испустиш душу!
- НЕНАД: Не вичи, чује те он.
- ГОЛУБ: Хоћу да ме јасно чује, да умре свестан да је проћердао живот на убице свог народа. Мене је мрзео, мене јединог правог српског команданта.
- НЕНАД: Зар не можеш да га пустиш да на миру умре?
- ГОЛУБ: Чуј, мали, не подносим људе који не схватају суштину свог националног бића и однос других према њему. И тебе ћу скратити за главу ако чујем да трабуњаш као неки “угледни” Срби да смо крвожедници, убице, животиње, да се слажеш са “демократским светом” да заслужујемо да нестанемо као такви са лица земље.
- НЕНАД: Мене ћеш скратити за главу?
- ГОЛУБ: Тако ја кажем својим гардистима кад осетим да ће да забрљају. Узречица... Омрзнућу те као што ти мрзиш мене, макар да си ми на око испао.
- НЕНАД: Нисам способан никог да мрзим. Могу ли сад да одем?
- ГОЛУБ: Никад не мењам издату наредбу.
(Продере се)
Докторка! Весна! Шта кажеш да је мазнем?
- НЕНАД: Сам си рекао да се не разумеш у жене.
- ГОЛУБ: Ладно гуцнеш њену жваку. Као, малтретирао је муж Хрват да постане Хрватица. Баћо, ако ниси знао како изгледа шпијунка, погледај је још боље. Могли су наредбодавци да јој смисле бољи фазон.
- НЕНАД: Наша породица је увек важила за здраву.
- ГОЛУБ: Мислиш да са мном није нешто у реду?
- НЕНАД: С тобом или са мном...

Голуб. Ненад. Весна.

ГОЛУБ: Наша докторка се ипак предомислила да остане.

ВЕСНА: Нисам знала да вам је слава. Таман ме момци замолише да им помогнем око сервирања. Спремили сте богату славу.

ГОЛУБ: Како сам их васпитао, а?

ВЕСНА: Дивни су. Послужила сам се житом. Сетила сам се како је деда славио. Било је тако свечано и тихо. Људи су избегавали да причају ружне ствари. Престајала је узајамна мржња. Домаћин је блистао. Наздрављало се животу. Свака славска здравица је била препуна жеља за мир, срећу и берићет...

ГОЛУБ: Хтела би да кажеш да нисам добар домаћин?

ВЕСНА: Причам само како сам доживљавала славу.

ГОЛУБ: *(Задрли је и њољуби)*

Докторка, признајем... Још ником није пошло за руком да ме разоружа. Предајем ти се.

ВЕСНА: *(Прилази генералу и мери му њулс)*

Потпуно неправилан и слаб рад срца.

ГОЛУБ: Колико му још остаје?

ВЕСНА: Може да потраје...

ГОЛУБ: Ненаде, нећу да овде умре. Премести га у његову собу.

(Полазећи)

Мора бити сервирано као да ће нам стварно доћи дванаест апостола.

(Излази)

Ненад. Весна.

ВЕСНА: На Клиници ми се учинио другачијим...

НЕНАД: *(Изненађено)*

Молим?!

ВЕСНА: Цела Клиника се узнемирила због њега. Многи су хтели да га виде. Ја сам га само осмотрила у ходнику.

НЕНАД: Голуба?! Долазио је да посети генерала.

ВЕСНА: Не сећам се да ли је генерал већ био на Клиници. Тамо су сви дани исти... Обишао је рањене гардисте. Младићи га обожавају. Само причају о њему. Заслепљени су.

НЕНАД: *(После краће паузе)*
А ви?

ВЕСНА: *(Насмеје се)*
Ја? Зашто ја? Интересантан је тип. И у Загребу се о њему доста причало, додуше као о четнику, злочнику...

НЕНАД: Мислите ли да је злочинац?

ВЕСНА: О човеку се мора знати све пре него што се изрекне такав суд.
Хоћемо ли да преместимо генерала?

НЕНАД: Нека се сам постара о свом оцу.

ВЕСНА: Као да сте љути што нисам отишла?

НЕНАД: На вас? Како се човек може на вас да наљути? Непријатно ми је што све ово доживљавате од мог стрица. Мене можда и има право да задржава на силу, али ко му даје право да вас спречава?

ВЕСНА: Мислили сте да ћу стварно отићи?

НЕНАД: Спречили су вас гардисти. Голуб не дозвољава ником да оде...

ВЕСНА: Никад ме нико није могао спречити да одем. Знам да вама нису дозволили и да се због тога не осећате баш најбоље. Скочила бих кроз прозор да сам хтела... Ако будем морала, скочићу кроз прозор макар поломила обе ноге... Ви сте ме задржали. Нисмо се договорили кад ћете ме извести да слушамо музику... Надам се да ћете испунити обећање?

НЕНАД: *(Загрли је)*
Фантастични сте! Упознаћу вас са мојим друштвом. Умемо да се проводимо лудо.

ВЕСНА: Неће вам бити непријатно да ме покажете?

НЕНАД: Зашто?

ВЕСНА: Не могу се обући како бих хтела. Сва гардероба ми је остала у Загребу.
(Насмеје се)
И тамо сам скочила са другог спрата кад су ми закуцали на врата...

НЕНАД: Како неком падне на памет да убије неког ко искључиво заслужује љубав.

ВЕСНА: Ланац неодрживе мржње међу ближњима... Престаните ли да му се уклапате у обећани сан, уобрази да га угрожавате.

НЕНАД: Колико сте били с њим у браку?

ВЕСНА: Четири године.

НЕНАД: А деца?

Ненад. Весна. Маја.

Маја улази жваћући колач.

МАЈА: О, па! Нова женска!

НЕНАД: *(Нескидајући руку са Весниног рамена)*
Колика су вам деца?

ВЕСНА: Син три године, ћерка осамнаест месеци.

МАЈА: Је ли то нови фазон да генералским унуцима гардисти обезбеђују журке и претресају цуре до голе коже?

НЕНАД: Знате ли шта о њима?

ВЕСНА: Хрватска је прекинула телефонске везе са Србијом.

НЕНАД: Неки добијају Загреб преко Босне.

ВЕСНА: Покушавала сам...

МАЈА: Еј, овде сам!
(Подсмешљиво)
Могоа си да набациш неку клинку. Патиш од женски као што је твоја мама.

НЕНАД: *(Одваја се од Весне и прилази генералу)*
Докторка, ако стварно треба да га изнесемо...

МАЈА: *(Схватајући да је генерал у соби)*
Гардисти су ме потпуно заблесавили.
(Прилази генералу)
Дедице, тако си се смањо. Јадничак...
(Весни)
Ти си докторка?

ВЕСНА: Да. Одређена сам да негујем генерала.

МАЈА: *(Прилази јој и љуби је у руку)*
Ја сам Маја девојка овог овде.

ВЕСНА: Знам вас са телевизије. На телевизији дивно изгледате.

МАЈА: А овако?

ВЕСНА: У природи сте још лепши.

МАЈА: А овом овде нисам довољно добра.

НЕНАД: Рекао сам ти да ме не прогоним.

МАЈА: Јесте ли овде само као докторка?
ВЕСНА: Да.
МАЈА: Мислим, можда сте се спетљали на Клиници, а ја овако ненајављено упадам.
ВЕСНА: Будите без бригае.
МАЈА: Погледали сте ме запањено кад сам ушла.
НЕНАД: Откачи се од докторке.
МАЈА: Шта је?! Само питам. Ако сте се већ потуцали, видела сам генерала због кога сам и дошла и одох.
НЕНАД: *(Крене на њу)*
Разбићу ти главу!
МАЈА: Шта је, ментолу?! Као фазон...
НЕНАД: Завежи!
МАЈА: *(Засмеје се. Весни)*
Обожавала сам га кад побесни. Ако хоћеш да те добро потуца, само га изазови да побесни.

Ненад. Весна. Маја. Голуб.

ГОЛУБ: Кога то видим!
МАЈА: *(Пријрчи му и зајрли ља)*
Спаси ме од овог ментола.
ГОЛУБ: Опет фрка. Што је дираш?
НЕНАД: Гледај своја посла.
ГОЛУБ: *(Измакне се и одмерава је)*
Слушај, не да си лепа, него заслужујеш да будеш краљица. Обично не завидим, али синовцу из дна душе.
(Ненаду)
Како можеш да будеш груб према овако лепом и племенитом створењу?
НЕНАД: Нарочито племенитом...
ГОЛУБ: Ајде, помирите се. Купићу вам кућу на Дедињу као свадбени поклон. Ако родите троје Дренчића, купићу вам још једну у било ком крају света зажелите.
НЕНАД: Не баљезгај!
(Излази)

Весна. Маја. Голуб.

- МАЈА: Одвратан је. О нама девојкама са телевизије се свашта прича.
- ГОЛУБ: Изгледа да је озбиљно љут на тебе?
- МАЈА: Гуцнуо је жваку...
- ГОЛУБ: Није ваљда да си преварила мог синовца?
- МАЈА: Шта ти пада на памет?!
- ГОЛУБ: Надам се да сви знају да си девојка мог синовца, а и ти да си свесна те чињенице.
- МАЈА: Ко мислиш да сам ја?! С Ненадом сам већ три године. Он ми је прва и једина љубав.
- ГОЛУБ: Неће бити добро ако си га преварила.
(*Весни*)
Докторка, шта си се укипила?!
- ВЕСНА: Чекам да ми неко помогне да преместимо генерала.
- ГОЛУБ: Нека ту умре. Иди у купатило и опери каду. Нисам могао да се истуширам. Очајно је прљава.

Весна излази.

Маја. Голуб.

- МАЈА: Одвратно изгледа.
- ГОЛУБ: Поред тебе свака жена одвратно изгледа.
- МАЈА: Имам утисак да ми се набацујеш?
- ГОЛУБ: Знајући свог синовца, с вама двома је готово. Не верујем да је само гуцно жваку.
- МАЈА: То је наша ствар.
- ГОЛУБ: У питању је породична част.
- МАЈА: Хоћеш да ме казниш?
- ГОЛУБ: Не, мазнуо бих нешто на брзака.
- МАЈА: Одвратан си!

ГОЛУБ: Зашто? Боље да те ја потуцам, него неки смдрљиви тип, неки “интелектуалац” који се башкари по Београду и кења о хуманизму и пацифизму, плујући оне који му стварају и дају леб и чувају му дебело, усрано дупе да му га не изрешетају белосветски завереници против православља и српства. Слушај, ако покушаваш да исфолираш мог синовца, мене ћеш тешко наложити на те ваше фазоне. Скидај гаће!

МАЈА: *(Насмеје се)*
Диван си! Просто не знаш шта пре, да л’ да туцаш или убијаш око себе. Фрајеру, не спадају ми гаће тако лако. Дефинитивно ниси мој тип, чак и да сам престала да волим Ненада. А нисам од оних женских које се потурају загорелим војничинама да им скину мрак. Толико си богат да овог часа можеш наручити много бољу рибу од мене.

ГОЛУБ: *(Насмеје се и њружа јој руку)*
Браво! Волим да пробам људе до којих ми је стало.

МАЈА: Ма немој... Можемо ли о нечем другом?

ГОЛУБ: На пример?

МАЈА: Сви страни медији представљају те као монструозног четничког злочинца.

ГОЛУБ: Говорим четири језика. Уредно читам страну штампу, чак и хрватску и словеначку.

МАЈА: И овде многи о теби исто мисле.

ГОЛУБ: И то знам. За њих имам времена.

МАЈА: Али многе обузима твоје име. Народ је слуђен. Заборавља твоју прошлост и лагано у њиховим очима прерасташ у националног хероја.

ГОЛУБ: То је прави српски народ.

МАЈА: Шта мислиш да те представим народу? Вечерас у емисији имам неког типа којег лако могу да откачим за неки други термин. Било би сјајно да пред камерама поразговарамо и да одговараш на питања гледалаца.

ГОЛУБ: Чија је то идеја?

МАЈА: Како чија идеја?

ГОЛУБ: Ко те је послао?

МАЈА: Дошла сам да обиђем генерала. Сазнала сам да је враћен кући.

- ГОЛУБ: Нико те није послао знајући да сам Ненадов стриц?
- МАЈА: Хоћеш да кажеш да неко жели да искористи моју везу са Ненадом да би те довео на телевизију?
- ГОЛУБ: Како си сазнала да сам овде?
- МАЈА: Нисам имала појма. Потрчала сам да најзад ухватим Ненада и коначно се с њим разјасниш. Покушавам већ три недеље...
- ГОЛУБ: И да ти поверујем, лоша си водитељка.
- МАЈА: Молим? Сви се одушевљавају са мном.
- ГОЛУБ: Добра си риба, али лоша водитељка. И моји момци, а и усташе, само дркају на тебе. И једни и други те из тих разлога присвајају, тврде да си њихова.
- МАЈА: Какве усташе?
- ГОЛУБ: И на ратишту се гледа телевизија. Усташе те присвајају као Хрватицу која је запосела српску телевизију и наводи типове да говоре у корист њихове ствари.
- МАЈА: Настојим да увек будем објективна.
- ГОЛУБ: Шта ти знаш о свету у којем живимо да би била објективна? Јеси ли Хрватица?
- МАЈА: Каква су то питања?
- ГОЛУБ: Земунка си.
- МАЈА: Да, земунка сам. Моји у Земуну живе дуже од једног века. Мешани смо, Срби, Хрвати, Јевреји, Мађари, Немци...
- ГОЛУБ: А шта си ти?
- МАЈА: Тренутно водитељка на телевизији.
- ГОЛУБ: Значи, ниси Српкиња.
- МАЈА: Ма, носи се фрајеру! На застрашивање се рибе не обарају. Пристајеш ли да будеш гост, па да обавестим редакцију?
- ГОЛУБ: Шта би, на пример, причала са мном?
- МАЈА: Имаћеш пуну слободу. Можеш да причаш о својој прошлости чувеног европског криминалца. Можеш да причаш како ратујеш, убијаш, масакрираш...
- ГОЛУБ: Могу ли да саопштим драгим гледаоцима да ћу за пет година постати председник Републике?

- МАЈА: *(Насмеје се)*
Наравно! Зашто да народ не зна ко му је будући председник!
- ГОЛУБ: Онда не иде то да сам бивши криминалац, да сам убица, масакрер?
- МАЈА: Не иде.
- ГОЛУБ: Јер то нисам.
- МАЈА: Тако се пише и прича.
- ГОЛУБ: А прича ли се да сам херој, велики српски командант?
- МАЈА: И то се прича.
- ГОЛУБ: Не иде једно с другим.
- МАЈА: Не знам.
- ГОЛУБ: Иде или не иде?
- МАЈА: Не иде.
- ГОЛУБ: Како ћеш ме представити драгим гледаоцима?
- МАЈА: Рећи ћу само да је гост Голуб Дрен, командант српске гарде. А ти оповргни светско и домаће јавно мњење.
- ГОЛУБ: То усрано светско јавно мњење нас је једног по једног проглашавало злочинцима да би на крају цео мој народ прогласило злочиначким. Јеси ли и ти злочинац?
- МАЈА: Наравно да нисам.
- ГОЛУБ: Али, они те проглашавају.
- МАЈА: Ја зна да нисам.
- ГОЛУБ: Јеси ако си преварила мог синовца. Немаш појма кога си изгубила. Кад оно иде твоја емисија?
- МАЈА: У двадесет два. Али обично касни због предугих дневника.
- ГОЛУБ: Жао ми је. Планиро сам да у поноћ смакнем стотинак дрчних усташчића.
- МАЈА: Било би сјајно да им то поручиш преко екрана.
- ГОЛУБ: Махнућу им. Рећи ћу им где да ме чекају. Драги усташчићи, чика Голуб долази са својом гардом у поноћ да вам се најебе мајке мајчине што сте са својих огњишта протерали хиљаде и хиљаде недужних српских цивила.
(Насмеје се)
Бојим да се после тога неће моћи да дркају на тебе.

- МАЈА: И поред свих гадости које си ми набацио, понуда важи цео сат.
- ГОЛУБ: Чија понуда?
- МАЈА: Моја. Ако желиш да постанеш председник Републике, мораш већ сад почети да се промовишеш.
- ГОЛУБ: Идеја ти је добра. За један сат се може свашта догодити.
(Излази)
- Маја.*
- МАЈА: (Прилази генералу)
Говорио си да је идиот. Мислим, дедице, да си се преварио.
Овакви ће да владају светом... Ненаде!
(Пали цигарету и дува генералу у лице)
Обожавао си дуван. Удахни мало да ти буде лакше.
- Маја. Ненад.*
- МАЈА: Ти ниси нормалан. Оставио си ме саму. Навалио из све снаге да ме потуца.
- НЕНАД: Увек си сањала о кући на Дедињу.
- МАЈА: Одјеби с тим фазонима... Замисли који је бисер извалио. Тврди да ће за пет година постати председник државе.
- НЕНАД: Не видим да је гори од других који владају или ће владати светом.
- МАЈА: Па лепо... Испричали смо се...
- НЕНАД: Шта си очекивала?
- МАЈА: Ништа... Да видим генерала. Много сам га волела.
- НЕНАД: Ето, видела си га.
- МАЈА: И треба да одем?
- НЕНАД: Ако успеш?
- МАЈА: Платила сам такси, а нисам при лови.
- НЕНАД: Па?
- МАЈА: Буди љубазан, одвези ме до стана. Треба да се средим за емисију.
- НЕНАД: Нећу моћи.
- МАЈА: Ни толико нећеш да ми учиниш?
- НЕНАД: Деда ми умире.

МАЈА: Имаш форе да се вратиш.

НЕНАД: И стриц ми не дозвољава да излазим са неваљалим девојкама.

МАЈА: Ма немој...

НЕНАД: Мајке ми. Ето, питај његове гардисте. Не дозвољавају ми да изађем.

МАЈА: *(Насмеје се)*
Зезаш, Ненаде.

НЕНАД: Зашто бих?

МАЈА: Да те није заробио? Прогласио те усташом?

НЕНАД: Изгледа.

МАЈА: Дивно, Најзад нећеш моћи да ми умакнеш.

НЕНАД: Ни ти њему.

МАЈА: Мислиш да је и мене заробио?

НЕНАД: Шта, ти би да га водиш у емисију?

МАЈА: Прислушкивао си? У току си...

НЕНАД: Издаје неком наређење преко радио станице да му после емисије обезбеди хеликоптер за повратак на ратиште.

МАЈА: Сјајан тип. Обожавам такве људе.

НЕНАД: Ето ко шири ланац неподношљиве мржње међу људима...

МАЈА: Свака телевизија доводи своје типове.

НЕНАД: Нажалост...

МАЈА: Повела бих тебе, али ниси ником интересантан...

НЕНАД: Хвалићу се што ми је стриц Голуб био на телевизији.

МАЈА: Јеби га. Народ воли да гледа такве.

НЕНАД: Или му се натурају такви?

МАЈА: *(Узима њишићољ и иџра се њиме)*
Ако ти се не свиђа, пуцај у екран.

НЕНАД: Много је скуп.

МАЈА: Онда сними емисију. Моћи ћеш увек да гледаш свог стрица, а и мене.

НЕНАД: Луд сам без вас.

МАЈА: Онда се јеби! Интересује ме само докле ћеш се без везе дурити?
Због тебе пропуштам сјајне фрајере.

НЕНАД: *(Насмеје се)*
Зар их пропушташ?

МАЈА: Ако тако наставиш, заиста их више нећу пропуштати. Кад си
набацио овако добар пиштољ?

НЕНАД: Није мој.

МАЈА: *(Ућери њишићољ у њеџа)*
Најрадије бих ти просула тај глупави мозак.
(Осћавља њишићољ и излази)

Ненад.

НЕНАД: *(Прилази генералу и оћкрива џа. Ухваћи се за нос)*
Јадниче, усро си се. Шта сад да радим с тобом? Зашто су те
послали кући да умреш? То никоме не раде.
(Покрива џа и ушушкава)

Ненад. Маја.

Маја се враћа смејући се. Залети се право на Ненада.

НЕНАД: *(Задржи је на одсћојању)*
Шта ти је?

МАЈА: *(Смејући се)*
Држи ме да не паднем. Голуб туца докторку у купатилу згуза.
Набио јој главу у каду и грокће ко нераст.

НЕНАД: *(Одџурну је)*
Шта је ту смешно?

МАЈА: *(Смирујући се)*
Не знам. Без везе... Личили су ми на животиње. Пошла сам у
купатило да се исповраћам од тебе, чула гроктање и провирила.

НЕНАД: Можеш и у клозету да се исповраћаш.

МАЈА: Престани, пизда ти материна! Заиста ми се повраћа од помисли
колики си дркација!

НЕНАД: Такав сам.

- МАЈА: *(Прилази му)*
Њима је уствари лепо, дивно, као и нама кад се туцамо. Зашто смо престали?
(Навали да га њољуби)
- НЕНАД: *(Задржава је на одсвојању)*
Никад више...
- МАЈА: Желим те! Желим те одмах!
- НЕНАД: Зар не осећаш како деда смрди? Морам да га оперем.
- МАЈА: *(Одгурне га)*
Јебо те деда.
- НЕНАД: *(Уврне јој руку)*
Упристоји се већ једном!
- МАЈА: Сломићеш ме, кретену!
- НЕНАД: Главу ћу ти откинути!
- МАЈА: Ајде, удари ме! Удари ме ако смеш!
(Одгурне се ња му се залепи главом у свомак)
Одгришћу ти јајца!
- НЕНАД: *(Баца је на под)*
Да се ниси мрднула!

Ненад. Маја. Голуб.

- ГОЛУБ: *(Улазећи)*
Шта је то?!
- МАЈА: *(Скаче с пода, прилази му и хистерично га удара њесницама њо зрудима)*
Носи се! Ни ја теби нисам сметала док си туцо докторку у купатилу!
- ГОЛУБ: *(Смеје се и повлачи)*
Извините, извините, нисам знао да ви то тако радите.

Ненад. Маја. Голуб. Весна.

- Весна улази, а Голуб у повлачењу налети на њу.
- ГОЛУБ: Докторка, опрости.
(И даље се смеје)
- ВЕСНА: Молим вас да се генерал одмах среди и премести у другу собу.

- МАЈА: Јебо те генерал! Сви се носите заједно с њим!
(Хисторично зайлаче)
Сви сте ви кретени!
(Вуче Ненада за руку)
Ајде!
- ВЕСНА: Прво да ми помогне око генерала. Командант не жели да дотиче свог оца.
- МАЈА: Жено, боли ме курац за твог команданта и његовог оца! Три недеље се нисам јебала. Ти си то обавила у купатилу па се бакњи са генералом!
- ВЕСНА: Како можете...
- МАЈА: Шта је?! Треба да се свима хвалиш да те је појебо командант српске гарде.
- НЕНАД: (Ухвати је и зачепи јој уста)
Престани!
- МАЈА: (Ошме се)
С којим правом су нам улетели?! Како би се они осећали да сам ладно ушла у купатило?! Сви сте ви кретени!
(Полази)
- ГОЛУБ: Куда ћеш?
- МАЈА: А шта ти мислиш? Идем кући да се средим за емисију после овог шока.
- ГОЛУБ: Кренућемо заједно. Прво да нешто презалобајимо у трпезарији. Одједном сам огладнио.
- МАЈА: Хвала, нисам гладна. Морам кући.
- ГОЛУБ: За тебе важи исто што и за Ненада и докторку. НЕМА изласка из куће док сам ја овде.
- МАЈА: Морам да обавестим уредника.
- ГОЛУБ: Немаш ти с тим ништа више. Твоје је само да будеш добра и да се вечерас понашаш паметно пред камерама.
- МАЈА: (Војнички за поздрав)
Разумем, господине команданте!
(Свали се у фојелеу)
- ВЕСНА: Хоће ли ми неко коначно помоћи да средимо генерала?
- ГОЛУБ: Синовац.

НЕНАД: Сачекаћу да се мој отац шлогира. Око деде сам се доста трудио.

ГОЛУБ: *(Насмеје се)*
У праву си.
(Прилази генералу)
Ето, више ми се ни отац не гади.

ВЕСНА: *(Прилази и искључује инфузију)*
Само пажљиво, молим вас.

ГОЛУБ: *(Узима генерала са све покривачем)*
Нема ни педесет кила, а знао је да догура и до сто.
(Износи ња)

ВЕСНА: *(Ненаду)*
Опростите...
(Излази за њима)

Ненад. Маја.

МАЈА: *(Окреће се заједно са фошљом)*
Шта ми би?

НЕНАД: Заиста, шта ти би?

МАЈА: Шта ми би да те пожелим?

НЕНАД: А ја помислио да се кајеш што си се ружно понела према оној дивној жени.

МАЈА: Она дивна?! Можда... Можда су за вас мушкарце дивне жене које дају сваком ко их пошаље у купатило. Јеси ли је и ти у купатилу?

НЕНАД: Нажалост, не могу ни из куће да те избацам.

МАЈА: Баш се дивно осећам као Голубова заточеница. Још само да и мене пошаље да оперем каду...

НЕНАД: Може се и то догодити.

МАЈА: А ти би остао мртав ладан...

НЕНАД: Рекао сам да ме не прогониш. Сама си се увалила.

МАЈА: Зар не можемо да разговарамо као људи?

НЕНАД: Ко мислиш да сам ја?!

МАЈА: Па да ти кажем... Човек који не зна шта ће са собом, човек који има све, а свестан си да не вредиш ништа. Имаш новац који не заслужујеш. Имаш мене и ако ме не заслужујеш. Имаш своје усрано друштво, које додуше заслужујеш. Пљуцкате на све не схватајући да ћете се удавити у сопственој пљувачки. С ким сам ја провела три године...

НЕНАД: Вређај ме још мало...

МАЈА: А шта заслужујеш од мене?! Три недеље те прогоним као луда, јер те волим, јер не могу без тебе.

НЕНАД: Да ли си размишљала о мени док си била с оним типом?

МАЈА: Којим типом?
(Скаче из фојтеље)
Којим типом?!

Ненад. Маја. Голуб.

ГОЛУБ: (С враћа)
Средисмо генерала.

МАЈА: Опет упадаш!
(Зайлаче)

ГОЛУБ: Шта је с вама? Шта могу да учиним за вас?

НЕНАД: Да нас оставиш на миру.

Зазвони телефон.

ГОЛУБ: (Улази дубље)
Нисам овде низаког.

НЕНАД: (Диге слушалицу)
Ало... Добро си се сетио да ме овде позовеш. Нисам стигао да ти се јавим... Нећу долазити... Можете вечерас и без мене... Вратили су га са Клинике да умре у кући... Ко је погинуо?! Па, тек је пре месец и по отишао у војску... Деловао је смотано, али је био добар дечко... Не знам да ли је то херојство или лудост... Идемо сутра сви код његових родитеља. Чујемо се.
(Спушта слушалицу)
Још један херој...

ГОЛУБ: Ко је погинуо?

НЕНАД: Један мали... Не знаш те људе.

ГОЛУБ: Хоћу да знам.

- НЕНАД: Како да знаш? Станују на Крсту.
- ГОЛУБ: Хоћу све да знам. Ко је погинуо? Како је погинуо? Где је погинуо?
- НЕНАД: Један мали Бобан. Неко време је тренирао цудо са нама. Остао је у Хрватској у касарни с неким официрима да је дигну у ваздух. Нису хтели да је предају хрватској војсци.
- ГОЛУБ: Усташама! Заиста је херој.
- НЕНАД: Није напунио ни двадесет година. Зашто је погинуо?
- ГОЛУБ: Нажалост, изгледа да ти никад неће доћи до мозга... Шта су му родитељи?
- НЕНАД: Отац шофер, а мајка некаква службеница.
- ГОЛУБ: Такви рађају српске хероје. Сиромашни људи...
(Вади новчаник)
Ево ти пет хиљада марака да однесеш његовим родитељима као помоћ српске гарде. Изјави саучешће и у моје име. У "Политици" објави читуљу са сликом хероја на пола стране. Потпис: "Вечна слава младом српском родољубу и хероју. Командант Голуб и српска гарда". Има још момака, има...
(Излази)
- Ненад. Маја.*
- МАЈА: Знам тог малог.
- НЕНАД: Не верујем.
- МАЈА: Упознао си ме с њим пред биоскопом "Балкан", пред сам његов одлазак у војску. Завршио је електротехничку школу.
- НЕНАД: И у јуну није успео да положи јебени пријемни испит на Електротехничком факултету. Да му није фалио тај јебени поен, данас би имали хероја мање...
- МАЈА: Као да му се предсказивало... Тако је потресно причао о свом неуспеху и колико мрзи што мора због тога да иде у војску. Зашто му нису поклонили тај поен?
(Зайлаче)
А ми се овде...
- НЕНАД: Зашто уместо Голуба не позовеш Бобанове родитеље у емисију?!
- МАЈА: (Прену се)
Молим?!

НЕНАД: Нека људи кажу како се осећају што им је син јединац узалуд погинуо.

МАЈА: Моја емисија није тог типа... Знаш да радим само са познатим, медијски атрактивним личностима. Кога више интересује како се неко приватно осећа.

НЕНАД: Наздравље ти Голуб!
(Излази)

Маја.

МАЈА: Престани већ једном да волиш дркацију...
(Вади шминку из џакине и сређује се.
Телефон звони, али она не обраћа пажњу)

Маја. Голуб.

ГОЛУБ: Зашто Ненад не диже слушалицу?

МАЈА: Немам појма.

ГОЛУБ: Где је он?

МАЈА: Немам појма.

ГОЛУБ: Како немаш појма?!

МАЈА: Можда туца докторку у купатилу.

ГОЛУБ: (Насмеје се)
Одсад ћу закључавати.

МАЈА: Можемо ли да се договоримо око емисије, па да одем до куће да се средим?

ГОЛУБ: О чему да се договоримо?

МАЈА: Постоје нека правила...

ГОЛУБ: Гледао сам те неколико пута. Питања су ти безвезна. Смешкај се гледаоцима а ја ћу причати.

МАЈА: Није ти телевизија ратиште.

ГОЛУБ: Не би' реко. И телевизија је убица. Непрекидно хушка народе на народе. Још се нико није досетио да јој суди као ратном злочинцу.

МАЈА: Голубе, не осећам се добро. Морам кући.

ГОЛУБ: Нисам још начисто јеси ли преварила Ненада?

МАЈА: Ти би да баш свима уређујеш живот?!

- ГОЛУБ: Познајем Ненада. Не би он тек тако с тобом. Мора да постоји разлог.
- МАЈА: Разлог је у његовој глави.
- ГОЛУБ: Да се можда не дрогираш?
- МАЈА: Сјаши већ једном!
- ГОЛУБ: Нико од мојих гардиста не пуши, нити пије. Не дај боже да му дрога падне на памет! Ја ћу српску омладину спасти од те напасти. А теби је, видим, ударила слава у главу...
- МАЈА: Гушиш, човече!
- ГОЛУБ: *(Вештао је хвата за руку и заврће јој рукав)*
Да видимо?
- МАЈА: Пустите ме!
- ГОЛУБ: Да видим и другу.
(Заврће јој и дружи рукав)
- МАЈА: *(Оћирући се)*
Кретену, сломићеш ми руку.
- ГОЛУБ: *(Одзурне је)*
Срећа твоја...
- МАЈА: Ко ти даје за право?
- ГОЛУБ: Морам да знам с ким имам посла. Нећу да ми пред камерама поставиш неко неконтролисано, дрогерско питање.
- МАЈА: Нећу ти постављати никаква питања. Не желим те у емисији.
- ГОЛУБ: Нисам чуо... Ко ме то не жели?
- МАЈА: Ја!
- ГОЛУБ: Ко си ти?
- МАЈА: Емисија је моја. Ја сам је смислила.
- ГОЛУБ: Је ли телевизија твоја?
- МАЈА: Емисија је моја.
- ГОЛУБ: А телевизија народна. Да ли питаш народ кога му уграваш у кућу?
- МАЈА: Шта народ има с тим?
- ГОЛУБ: Видиш, требало би да се пита народ. А народ жели да ме види пре свих. Жели ли?!
- МАЈА: Не знам.

ГОЛУБ: Знаш!
МАЈА: Вероватно...
ГОЛУБ: Да или не?!
МАЈА: Да.
ГОЛУБ: Тако... Сад се смири. Боље што смо то овде рашчистили, него да те пред камерама избацим из студија. Сад идемо у трпезарију да се почастимо.
МАЈА: Рекла сам ти да ми је мука.
ГОЛУБ: Немам с ким да се куцам, а данас ми је слава...
МАЈА: Ено ти докторке.
ГОЛУБ: Није она за те ствари. Тако си лепа. Штета што си Ненадова девојка. Ваљда ћу се и ја једном смирити. Вечито сам одлаго лепе девојке за после... Имао сам једну у Паризу сличну теби, али испо сам кретен...

Маја. Голуб. Весна.

ВЕСНА: *(Улеће сва усїлахирена)*
Господин Ненад се у ходнику бије са гардистима.
ГОЛУБ: *(Насмеје се)*
Бију га или се бију?
ВЕСНА: Сам је против четворице наоружаних...
ГОЛУБ: Је ли још на ногама?
ВЕСНА: Бојим се да не пуцају...
МАЈА: *(Крене)*
Кретени!
ГОЛУБ: *(Грубо је задржи)*
Куда ћеш?!
МАЈА: Бију ми дечка!
ГОЛУБ: Седи где си! Не петљај се у мушке ствари!
ВЕСНА: Они се ужасно туку...
ГОЛУБ: Па како другачије. Што је тражио, то је добио.
МАЈА: *(Узима њишићољ)*
Ненад је голорук!
ГОЛУБ: *(Узима јој њишићољ)*
Ти би да се поубијају?! Да се ниси мрднула!

ВЕСНА: Убиће га ако не одете!

ГОЛУБ: Таман посла. Ко ће да продужи лозу Дрен...
(Излази)

Маја. Весна.

ВЕСНА: Какав је он човек...

МАЈА: Имаш ли нешто за смирење?

ВЕСНА: Имам... Немам... Не знам... Плашим се за господина Ненада...

МАЈА: Кад је луд... Куда је пошао...

ВЕСНА: Потпуно сам слуђена. Мислила сам да се добро држим... Извињавам се...

МАЈА: Зашто?

ВЕСНА: Због оног у купатилу. У праву сте што ме презирете.

МАЈА: Ко те, жено, презире... У почетку ми је било одвратно и смешно. Мислиш да ми није јасно да те је силовао?

ВЕСНА: Није ме силовао...

МАЈА: Причај ми мало... Била сам одвратна због Ненада. Не подносим жене млађе од тридесет година.

ВЕСНА: Хвала.

МАЈА: На чему?

ВЕСНА: Што сте ме схватили. Одсекле су ми се ноге кад је ушао. Занемела сам. Рекла сам себи да не постојим, јер ако покушам да се браним, ако позовем господина Ненада...

МАЈА: Жено, смири се. Мање, више једна јebачина. Убеди себе да ти је било лепо и заборави. Не схватам жене које праве драму од тога. И мени се дешавало док нисам упознала Ненада. Имала сам утисак да ћу вечно бити силована. Насмеј се. Пала си на мушки фазон. Требало је да знаш зашто те шаље у купатило. Морала си као докторка да му се супротставиш и одбијеш да му переш каду. И моја мама је докторка. Знаш шта би му она урадила? Разбила би му главу да је хиљаду пута Голуб.

ВЕСНА: Откако сам овде, навикла сам да ми се само наређује...

Маја. Весна. Ненад. Голуб.

Ненад улази идући уназад и њешико дишући. Голуб га ираиши са уйереним иишииољем.

ГОЛУБ: Ти да ме удариш пред мојим гардистима!

НЕНАД: Пуцај већ једном или ћу ти сломити тај пилећи врат!

МАЈА: Ненаде!

ГОЛУБ: Животињо, направи још један покрет и пробушићу те!

НЕНАД: Ајде, спаси углед самозваног команданта српске гарде!

МАЈА: *(Улеће између њих и хваћа Голуба за ревере)*
Шта је педеру?! Кажеш да ниси злочинац! Ајде пуцај, мајку ти
јебем! Избуши у мени Ненадов плод, па да вас се заувек
отарасим! Уштеди докторима труд да ме чисте!

ГОЛУБ: Кучко. Блефираш!

МАЈА: Улажеш ли ти живот кад блефираш?

ГОЛУБ: *(Устукне, нејприродно се насмеје и осивавља иишииољ на сиио-
чић)*
Заиста си блесава...

*Ненад крене на њега, али га Маја заустави ударајући му шамар. Ненад се
ирибере и седне на фоијељу.*

МАЈА: Докторка се због вас лоше осећа. Имајте поштовања према
силованој жени.

ВЕСНА: Немојте...

МАЈА: Шта немој?! Нека ти кретен попуши!
(Голубу)
Одјеби!

ГОЛУБ: *(Весни)*
Шта ти петљаш?!

МАЈА: Остави је! Својим очима сам видела да си је силовао! Какве је
шансе имала да се одбрани кад си јој мучки набио главу у каду?!

ГОЛУБ: Понашала се као и свака друга нормална жена...

МАЈА: Ипак сам веровала да си бољи... Заборави да сам те позвала у
емисију. Зар да таквог зликовца приказујем народу?

ГОЛУБ: Мала, сад си ме назвала зликовцем и никад више!

МАЈА: Носи се из мог живота заједно са својом обећаном кућом на Дедињу!

Весна излази.

ГОЛУБ: Она ти је рекла да сам је силовао?

МАЈА: Шта она има да ми говори... Укупно твоје понашање је силовање. Насрнуо си на синовца пиштољем... Не бираш кога ћеш да убијеш..

ГОЛУБ: *(Насмеје се)*
Јачи је од мене.
(Окреће буренце)
Ти се бар разумеш у пиштоље. Празан је.
(Оставља пиштољ)
И ја сам блефиро.

МАЈА: Треба ли да променим мишљење.

ГОЛУБ: *(Задрли је)*
Нисам знао да си у другом стању. Признајем, не уmem да се понашам као цивил. Ајде, мила моја, смири се, немамо још много времена.

МАЈА: Рекла сам ти да нећу.

ГОЛУБ: Како хоћеш. У телевизији ме чекају с тобом или без тебе.

МАЈА: Ко те то, Голубе, чека?

ГОЛУБ: Моји људи.
(Излази)

Маја. Ненад.

МАЈА: Најзад да и ти добијеш батине.

НЕНАД: Ситница.

МАЈА: Јесу ли ти нешто сломили?

НЕНАД: Вероватно два, три ребра.

МАЈА: Стварно?

НЕНАД: Тукли су ме само по ребрима. А можда ми је сломљен и који зуб.
Добро лупаш шамаре.

МАЈА: Само то имаш да ми кажеш?

НЕНАД: Сјајно сте обоје блефирали...

- МАЈА: Између мушкарчина увек треба да стане жена и свет би био миран. Уосталом, била сам сигурна да неће пуцати у мене. Ипак није толики монструм да пуца у жену.
- НЕНАД: А да ли си знала да је то већ једном урадио?
- МАЈА: Превише измишљотина о њему.
- НЕНАД: Вероватно сам уобразио да је убио своју мајку...
- МАЈА: Генерал ми је причао да је извршила самоубиство.
- НЕНАД: Званично. Генерал је био моћан човек. Заштитио је сина, ако је већ изгубио жену.
- МАЈА: Дечко, у шоку си.
(Загрли га)
Ајде, среди се.
- НЕНАД: Можда је то само фантазија. Имао сам само пет година... Одузео сам се кад си стала између нас... Видео сам те како се тетураш као што је баба...
- МАЈА: (Насмеје се)
Не бих сама. Метак би просвирао мене и погодио у тебе. Испало би као самоубиство несрећних љубавника. Голуб би то средио.
- НЕНАД: Сломио би му врат да сам знао да је пиштољ празан.
- МАЈА: Заборави. Ја сам ту.
- НЕНАД: Са све мојим дететом у стомаку...
- МАЈА: Јеби га...
- НЕНАД: Кад си то остала у другом стању?
- МАЈА: Како кад сам остала?
- НЕНАД: Три недеље нисмо заједно.
- МАЈА: Пре три недеље је требало да добијем менструацију. Све време те јурим да ти кажем. Мислила сам да прећутим да не испадне да те ловим.
- НЕНАД: Да ти верујем...
- МАЈА: А зашто да ми не верујеш?
- НЕНАД: А зашто да ти верујем? Слагала си ме да си ту ноћ провела код другарице.
- МАЈА: Коју ноћ?
- НЕНАД: Ону ноћ кад си са неким дугокосим фрајером лутала од кафића до кафића.

- МАЈА: Не знам о којој ноћи причаш. И пре сам излазила са колегама.
- НЕНАД: Познајем све твоје колеге.
- МАЈА: Тупиш! Могла сам се мирно очистити и заборавити.
- НЕНАД: Ти одлучујеш...
- МАЈА: Одлучила је моја мајка. Рекла ми је да ми неће шкодити један побачај. Понекад треба и мајку послушати.
- НЕНАД: Она ме и тако не подноси. Послушај је.
- МАЈА: Наравно да те не подноси. Ко си ти да би те подносила?! Голубов синовац...
- НЕНАД: У праву је.
- МАЈА: Пошто ће Голуб преко својих људи средити да ме шутну са телевизије...
- НЕНАД: Не сме ти то урадити.
- МАЈА: Не прекидај ме! Да га ти нећеш спречити? Јеси ли у стању да се бринеш о детету кад останем без посла?
- НЕНАД: Свакако. Не морамо бити заједно...
- МАЈА: Мислиш да је довољно што имаш Голубов новац? Имаш и "беемвејца" којег ти је поклонио за двадест пети рођендан. Пошто ти деда умире, имаћеш и петособан стан. И имаш десет хиљада страница шкработина које нико живи не би био у стању да разуме. Додуше, Голуб те може учинити и писцем преко својих људи.
- НЕНАД: Мислиш?
- МАЈА: Сад можеш да наставиш да се убијаш са Голубом. Или још практичније, ступи у његову гарду да би стекао искуство за писање. Можда ћеш тако и ти постати славан. То вам је породична традиција. Онда ми се јави.
(Полази)
- НЕНАД: Куда ћеш?
- МАЈА: Да се удварам Голубу. Морам да мислим на своју будућност, поготово ако одлучим да родим ово дете. Зашто да испушим на телевизији због једног идиота? Гледај нас вечерас на телевизији. Видећеш како изгледам срећно.
(Излази)

Ненад узима њишић и наслања га себи на слијоочницу. Запиње га и шкљоца.

Ненад. Весна.

ВЕСНА: *(Зайањено)*

Шта то радите?

НЕНАД: Играм се руског рулета.

ВЕСНА: Забога...

НЕНАД: *(Остивља њишилољ и насмеје се)*

Ово чудо је све време било празно.

ВЕСНА: Никад му не треба веровати... Видела сам да је Маја изашла...

НЕНАД: Имате нешто важно да ми кажете?

ВЕСНА: Не. Онако сам дошла. Генерал само што није издахнуо...

НЕНАД: Шта треба да урадим?

ВЕСНА: Ништа. Непријатно ми је да будем сама.

НЕНАД: Требало би да неко од нас буде поред њега.

ВЕСНА: Да ли пристајете да вас прегледам?

НЕНАД: Зашто?

ВЕСНА: Тукли су те.

НЕНАД: Па шта?

ВЕСНА: Можда сте задобили неку унутрашњу повреду?

НЕНАД: Не изгледам добро, ... нормално?

ВЕСНА: Не споља...

НЕНАД: Само бих се смејао.

ВЕСНА: Смејте се.

НЕНАД: Кад будем остао сам. Ви ћете отићи кад генерал умре?

ВЕСНА: Не морам да одем.

НЕНАД: По православном обичају поред покојника седи се целу ноћ.

ВЕСНА: Такав је обичај...

НЕНАД: И треба га окупати?

ВЕСНА: Требало би.

НЕНАД: Све ћу то сам урадити.

ВЕСНА: Помоћи ћу вам.

НЕНАД: Зашто сте му допустили? Зашто ме нисте позвали да га спречим?

ВЕСНА: Нека вас то не оптерећује. Није ми први пут да наседнем на исти мушки трик. Морала сам да знам шта намерава кад ме је послао да оперем купатило. Морала сам да останем докторка која је овде ради болесног генерала, а не праља... А можда је моје ћутање било подсвесна одбрана од вас...

НЕНАД: Од мене?

ВЕСНА: Сад је све јасно. Увек сам настојала да будем реална, мада сте ме неодољиво привукли. Уосталом, имате прелепу девојку, а ја сам само анонимна избеглица.

НЕНАД: Шта је с вама? Договорили смо се. Преслатки сте. Једва чекам да се ово заврши, па да на миру...

ВЕСНА: Боље је за вас. Тешка сам кад се заљубим...

НЕНАД: *(Задрли је)*
И ја такође.

ВЕСНА: Идем код генерала.

НЕНАД: Можда је боље да умре сам.

ВЕСНА: *(Полазећи)*
Било би добро да и ви дођете.

Ненад. Весна. Голуб.

ГОЛУБ: *(Заустави је)*
Шта радиш овде?

ВЕСНА: Дошла сам да позовем господина Ненада. Генерал умире.

ГОЛУБ: Твоје је да седиш поред њега.

ВЕСНА: Извините.
(Излази)

ГОЛУБ: Блесави жена. Само се мува. Овде потпуно бескорисна. Повешћу је са собом.

НЕНАД: *(Гаси свећу)*
Деда још није умро. Прерано си је запалио.

ГОЛУБ: Славска свећа гори док не догори...

НЕНАД: Био сам се најезио кад си шкљоцнуо генералу на главу из празног пиштоља. Нисам посумњао да се играш празним пиштољем.

ГОЛУБ: Ајде, дечко, немам времена.

НЕНАД: Требало је да сачекаш да деда умре, па онда да упалиш свећу.

ГОЛУБ: Шта си запео око свеће?

НЕНАД: Запалио си је четрдесет дана раније. Наша слава је свети Никола.

ГОЛУБ: Мој отац се зове Митар. Добио је име по свецу Митру. Значи, данас је наша крсна слава.

НЕНАД: Драго ми је што ипак обожаваш оца.

ГОЛУБ: Таман колико је и он мене.

НЕНАД: Могоа си ми се јавити кад си долазио на Клинику да га обиђеш, а не да изиграваш окорелог војничину. Као дошао си кући због крсне славе. Понео си и свећу да му запалиш.

ГОЛУБ: У чему је проблем?

НЕНАД: Проблем је што си наредио да се генерал донесе кући да умре, само дуже живи него што су ти рекли. А смешно је што си наручио онолико јело и пиће да твоји гардисти заиста поверују да ти је данас слава. Таман посла да неко докучи да имаш срце, да волиш свог оца.

ГОЛУБ: Јеси ли завршио?

НЕНАД: Нисам.

ГОЛУБ: Шта имаш још?

НЕНАД: И тебе је твој отац много волео.

ГОЛУБ: И?

НЕНАД: Чак је записао да се твоја мајка, а моја баба убила.

ГОЛУБ: Зашто чак?

НЕНАД: Толико те је волео да је и самог себе слагао.

ГОЛУБ: Где су ти рукописи?

НЕНАД: Рекао сам да су код мене.

ГОЛУБ: Рекао си да ме не спомиње?!

НЕНАД: Поводом тога те заиста не спомиње.

ГОЛУБ: Какве ја везе имам с тим?

НЕНАД: Ти си је убио.

ГОЛУБ: Дечко, јесу ли те тукли по глави?

НЕНАД: Не, по ребрима.

ГОЛУБ: Јеси ли свестан шта си извалио?

НЕНАД: Видео сам то својим очима. Били смо сви на ручку кад си то урадио.

ГОЛУБ: Колико си година имао кад је мама умрла?

НЕНАД: Пет.

ГОЛУБ: И ти си видео да сам убио своју мајку?!

НЕНАД: Не бих се тога ни сетио да нисам видео како шкљоцаш деди у главу. Већ сам био заборавио зашто те не подносим.

ГОЛУБ: Невероватно...

НЕНАД: Хтео бих да одем.

ГОЛУБ: Стрпи се. И ја треба да кренем за пола сата.

НЕНАД: Мораћеш да останеш ноћас поред свога оца. Не желим да дежурам поред њега. Није требало да га враћаш кући.

ГОЛУБ: Чуо си шта сам ноћас планирао.

НЕНАД: Не подносим лажљивце... Увек сам веровао да деда говори истину. Вратићу ти његове рукописе, јер не вреде ништа.

ГОЛУБ: Очекујеш моје признање?

НЕНАД: Не. Само више не могу да поднесем да сам овде.

ГОЛУБ: Како ти то замишљаш да сам убио мајку?

НЕНАД: Узео си нож са стола и зарио јој у стомак...

ГОЛУБ: Јадни дечко... И ти живиш с тим... Ти знаш да је генерал био шкрт човек. Сваки динар му је био ко дукат. Волео сам филмове, а он ми није давао паре за карте. Почео сам да тапкам пред биоскопима. Није прошло дуго кад ме је мурџа покупила и одвела у Двадесет девети новембар. Тукли су ме све док нису укапирали да сам генералов син. Онда направе срање и доведу ме кући. Силно су се извињавали генералу. А њему се тада учинило да је дошао смак света. Управо је очекивао унапређење у чин генерала, а било је незамисливо да син једног таквог комунисте и Титовог увлакача учини тако нешто. Насрнуо је на покојну матер да је лоша мајка. Малтретирао ју је из дана у дан. Можда се ти тог сећаш... Једном за ручком сам заиста узео нож, али сам га забио њему у стомак. Био је то обичан, туп нож и прошло је само са повредом желуца. Моја мајка није могла да поднесе. Узела је његов пиштољ и сасула свих шест метака себи

у стомак. Била је јака жена, сељанка... и имала је снаге да метак по метак упуцава себи у стомак. Умрла је у грозним мукама на мојим рукама.

НЕНАД: Једном сам деду питао кад смо били на мору откуд му ожиљак на стомаку? Рекао ми је да је рањен у рату, да му је метак прошао кроз стомак.

ГОЛУБ: Значи, више верујеш својој фантазији?! Могао би да заглавиш у лудницу ако наставиш да булазниш!

НЕНАД: Није ми то више толико важно да икад споменем...

ГОЛУБ: Мени је важно! Хтео си да знаш истину, чуо си је! И ја сам дуго веровао да је он убио свога оца као кулака. Скупљао сам доказе да га оптужим. Толико сам био занет тим да сам напустио гимназију. Био сам убеђен да је као залуђени комуниста био способан и то да уради. И шта се испоставило? Убио га је његов најбољи друг кога је генерал касније као ибеовца послао на Голи оток. Разумеш, опростио му је убиство оца, али није издају њихове партије. Тај тип ме је по повратку сачекао испред школе и до детаља ми описао како је убио мог деду приписујући, наравно, све мом оцу. Иако сам сазнао да је била лаж, нас двојица се више никад нисмо могли зближити.

НЕНАД: У реду је...

ГОЛУБ: Има ли тога у генераловим записима?

НЕНАД: Нема.

ГОЛУБ: Верујеш ли ми?

НЕНАД: Није ми битно.

ГОЛУБ: Мени је! Немам деце, волим те као рођеног сина! Све што сам у животу радио не вреди ако не знам за кога сам радио.

НЕНАД: Још си млад. Довољно млад да можеш да имаш деце.

ГОЛУБ: Не желим сина какав сам ја био мојим родитељима... Разумеш, није битно да ли сам ја убио мајку или се она убила због мене. Тада сам веровао да мој бунт више вреди од среће мојих родитеља.

НЕНАД: Зашто се бар сад не понашаш као човек?

ГОЛУБ: У чему то грешим?

НЕНАД: Закаснићеш на телевизију.

- ГОЛУБ: Сад се једнако понашам према свима. Раније су ме прогонили као звер да ме стрпају у решетке. Сад ме прогоне да ме стрпају у сандук. Заборави све кад одем.
- НЕНАД: Не дозвољавам ти да одведеш докторку.
- ГОЛУБ: Молим?!
- НЕНАД: Њу ћеш да оставиш на миру.
- ГОЛУБ: Ту ми се не мешај.
- НЕНАД: Добро је поднела силовање, али нема разога да је даље мучиш.
- ГОЛУБ: Потребна ми је.
- НЕНАД: Знам да узимаш све што ти је потребно, али њу заобиђи.
- ГОЛУБ: Да се ниси заљубио?
- НЕНАД: Није битно. Она те не жели.
- ГОЛУБ: Било би паметније да се позабавиш Мајом. Плакала је. Одлучила је да роди без обзира на тебе.
- НЕНАД: Фолира те.
- ГОЛУБ: Не бих рекао.
- НЕНАД: Фолира и да је у другом стању. Плаши те се.
- ГОЛУБ: Зашто?
- НЕНАД: Да је твоји људи не шутну са телевизије.
- ГОЛУБ: Још ми само фали да се и тиме бавим.
- НЕНАД: Рекао си да имаш људе на телевизији.
- ГОЛУБ: Имам своје људе свугде.
- НЕНАД: Сејеш страх...
- ГОЛУБ: Јадна мала.
- НЕНАД: И од ње даље прсте. Остави људе да живе, бар оне који су мени блиски.
- ГОЛУБ: Мајо!
- НЕНАД: Ште ће ти?
- ГОЛУБ: Да је добро погледаш још једном. Жене у шкрипцу праве разне глупости. Нема исправке кад крену с другим. Да сам икад доживео да ме нека жена стварно воли, можда би мој живот био сасвим другачији. А можда ме је нека и волела, али сам веровао да ме све фолирају ради новца, провода, угледа... За све је крив генерал. Искрено је веровао у очите глупости, а ја сам увек покушавао да будем другачији, па нисам веровао ни у праве

ствари. Прошо би ми живот у том срању да није избио овај усрани рат. Коначно верујем у свој народ и припадам њему, а имао сам осећај да ником не припадам, да сам само свој, а тако сам био досадан сам себи.

Ненад. Голуб. Маја.

МАЈА: Ако си стварно наумио да освојиш телевизију, пожури.

ГОЛУБ: Не брини. Због Голуба може и телевизија да застане. Нека затамне екран док не стигнем. Нека напишу: “Драги гледаоци, очекујемо сваког тренутка долазак команданта Голуба.” Народ ће нестрпљиво буљити у екран и чекати. Ја волим свој народ, мој народ воли мене. Једина љубав у коју се не може посумњати.
(Излазећи)
Имате пет минута.

Ненад. Маја.

МАЈА: Што ме је звао?

НЕНАД: Немам појма.

МАЈА: Шта му то значи: “Имате пет минута”.

НЕНАД: Питај га.

МАЈА: Вратићу се после емисије.

НЕНАД: Зашто?

МАЈА: Стварно ме нервираш! С којим сам то типом била?

НЕНАД: Те ноћи си ми измицала за кафић.

МАЈА: Не разумем.

НЕНАД: Неки моји другови су те видели. А ја појурио да те нађем.

МАЈА: О чему причаш?

НЕНАД: О типу с којим си ме преварила. Слагала си ме.

МАЈА: Перспективан си да постанеш други Голуб. Ником ништа не верујеш.

НЕНАД: Људи су ми потврдили.

МАЈА: О, па! И ти имаш своје људе!

НЕНАД: Измицала си ми из кафића у кафић. Раније си ми увек говорила с ким си била. Тог типа нико раније није видео. Не може да ме слаже десет људи.

МАЈА: Дакле, имаш непобитне доказе...

НЕНАД: Довољно.

МАЈА: Желиш да знаш с ким сам била?

НЕНАД: Више ме не интересује.

МАЈА: Да, туцала сам се с њим, али не те ноћи. Било је то једног лета на Хвару кад о теби нисам ни сањала. Тип је изненада допутовао из Загреба. Била сам већ и заборавила да постоји, али он ме је пронашао и подсетио. Био је на пропутовању кроз Београд. Збрисао је у Америку. Зар сам могла да му одбијем да му ту ноћ учиним подношљивом? Хтео је да те ноћи види што више. Пред зору су по њега дошли неки фрајери и отишао је с њима.

НЕНАД: И то је све?

МАЈА: Све...

НЕНАД: Где је он сад?

МАЈА: Немам појма.

НЕНАД: Да ти верујем...

МАЈА: Боли ме курац... Да сам хтела да около делкам рибу, не би ме у телевизији држали три године као хонорарца.

НЕНАД: Скочиће ти рејтинг после Голуба.

МАЈА: Наравно. Позвала бих и тебе, али чекам да добијем Нинову награду.

Ненад. Маја. Весна.

ВЕСНА: Ненаде, хоћете ли доћи?

МАЈА: Шта ће ти?

ВЕСНА: Генерал само што није преминуо.

НЕНАД: Позовите Голуба.

Весна стоји неодлучно.

МАЈА: Шта стојиш?! Рекао ти је да позовеш Голуба. Голубе!

(Ненаду)

Могоа је генерал да сачека.

(Погледа на сајт)

Време је исцурело. Нисам се јавила уреднику. Нико не зна где сам. Ако вечерас не пролупам, никад нећу.

Ненад. Маја. Весна. Голуб.

ГОЛУБ: Је ли време?

МАЈА: Већ каснимо.

ВЕСНА: Господине, ваш отац само што није издахнуо.

ГОЛУБ: Вечерас идеш са мном. Моји људи ће те довести до телевизије, а одатле идемо хеликоптером. Радићеш на збрињавању цивила. Бићеш потпуно безбедна. Имаћеш плату пет хиљада марака и сигурно запослење после рата. Неопходна си ми. Цивили ми умиру, а нарочито си потребна деци кад их извучемо од усташа.

ВЕСНА: Зар нисте чули? Генерал само што није издахнуо.

ГОЛУБ: Па шта... Сваки дан виђам десетине недужних мртвих и измасакираних. Чак и децу. Нећу се ваљда потресати због једног упишаног генерала. Има срећу да тихо умре за разлику од многих својих колега и бивших потчињених којима се име повлачи као издајницима и творцима хаоса у који су нас увукли.

ВЕСНА: Извињавам се.
(Полази)

ГОЛУБ: Чекај!

ВЕСНА: *(Застаје)*
Изволите?

ГОЛУБ: Чула си ме.

ВЕСНА: Примам наређења само од пуковника Поповића.

ГОЛУБ: Ма ко је тај пуковник Поповић! Заврши формалности око генерала и чекај док не дођу моји људи. Имам своје људе и у Загребу. Није никакав проблем да ти ишчупам децу од задртог мужа који од њих ствара србомрце. Купићу их, ако ништа друго...

ВЕСНА: *(Зайлаче)*
Господине Ненаде...

ГОЛУБ: Нема он с тим ништа!

НЕНАД: Неће бити...

ГОЛУБ: Твоје је да се побринеш око генералове сахране. Војска нема с тим ништа. Забранио сам им приступ нашој кући. Издао сам сва потребна упутства својим људима. Твоје је само да будеш домаћин. Све ће се обавити у најужем породичном кругу.

- НЕНАД: *(Насмеје се)*
Само сам ја тај породични круг.
- ГОЛУБ: Нажалост, у поноћ почињем једну од одлучујућих битака. Не могу да гарантујем да ћу је окончати пре сахране. А без мене ће изгинути многи српски борци. Чувам их као што бих тебе чувао.
(Весни)
А ти престани да слиниш!
- ВЕСНА: Не желим да идем са вама.
- ГОЛУБ: Стварно те не схватам. Присиљаваш ме да пред њим признам да сам се заљубио. Глупачо! Марш напоље! Не могу да те гледам такву!
- МАЈА: Не вичи на њу. Жена не жели да крене с тобом и остави је на миру.
- ГОЛУБ: Од тебе очекујем да већ сад будеш насмејана.
- МАЈА: Не брини. Ја сам професионалац. Само ти сабери нерве.
- ГОЛУБ: *(Весни)*
Шта стојиш?!
- ВЕСНА: Нико ме нинашта не може присилити.
- ГОЛУБ: Немам времена за тебе. Разговараћемо у хеликоптеру.
- НЕНАД: Не верујем да ће те се од буке чути.
- МАЈА: *(Гледа на саји)*
Хоћемо ли већ једном да кренемо?
- ГОЛУБ: Ја одређујем кад крећемо.
- МАЈА: Јасно ми је да чекаш да ти отац умре, али...
- ГОЛУБ: *(Прекида је)*
Заћути већ једном! Генералово умирање нема никакве везе са нашим поласком.
(Излази)
- Ненад. Маја. Весна.*
- МАЈА: *(Весни)*
Да сам на твом месту пристала бих. Такву лову коју ти нуди не зарађује ни председник државе, а тек рејтинг који ће ти набацити.
- ВЕСНА: Знате, мене ни деца нису задржала поред идиота.
(Излази)

МАЈА: Луда жена.
НЕНАД: Зашто?
МАЈА: Ко је она уопште да одбија типа као што је Голуб?
НЕНАД: Она је жена која располаже собом.
МАЈА: Да се и ти ниси заљубио?
НЕНАД: Може се и то десити.
МАЈА: Стравно си откачио! Изгледа да су те гардисти много тукли.
НЕНАД: Сасвим сам при свести.
МАЈА: Ненаде, нервираш ме!
НЕНАД: Ја ли?
МАЈА: Не смета ти што се туцала са Голубом?
НЕНАД: Зар силоване жене немају право на љубав?
МАЈА: С ким сам ја забасала... Три године... Фуј! Дегенерици...
НЕНАД: Молим?!
МАЈА: Баш ти хвала. Нисам се надала да ћу тако лако решити...
НЕНАД: Понови оно што си рекла!
МАЈА: Само да се од вас ишчупам.
(Гледа на сави)
Излудећу!

Ненад. Маја. Голуб.

ГОЛУБ: Где је докторка?
НЕНАД: Изашла је.
МАЈА: Човече, хоћемо ли већ једном да кренемо!?
ГОЛУБ: Нема је у кући, а генерал је умро.
(Излази)

Ненад. Маја.

МАЈА: (Насмеје се хистерично)
Коначно је и генерал умро!
(Прекрсти се)
НЕНАД: Мора да је скочила кроз прозор...
МАЈА: Ко је скочио кроз прозор?! Генералова душа је искочила кроз прозор!

НЕНАД: Не вичи.

МАЈА: Како да не вичем?! Остало је само пола сата до емисије. Ти си крив за све ово! Због тебе сам појурила овамо и увалила се у говна!
(Узима њишићољ)

НЕНАД: Шта ћеш то?

МАЈА: (Баца њишићољ)
И ово говно је празно!

Ненад. Маја. Голуб. Весна.

Голуб уноси Весну и баца је на кауч.

ГОЛУБ: Скочила је кучка кроз прозор. Мислила је да ће умаћи мојим гардистима. Професионална шпијунка!
(Весни)
Утврдићу за кога радиш!

Весна се болно њревија. Држи се за њовређену ноћу.

НЕНАД: (Прилази Весни)
Јесте ли добро?

ГОЛУБ: Остави је! Боље да је сломила врат, него што је само ногу!

МАЈА: Ја ћу скочити кроз прозор и сломити врат ако из ових стопа не кренемо.

ГОЛУБ: Још само неколико минута.

МАЈА: Као да полећемо у Космос. Починем одбројавање. Један, два, три...

ГОЛУБ: Мала, бар ме ти поштеди. Морам да безбедно изађем из ове куће ако мислиш да стигнемо до телевизије.

МАЈА: Разумем...

ГОЛУБ: (Гледа на сајт)
Још два и по минута до почетка акције. Десет телевизија, једанаест хеликоптер, дванаест акција... Тако ће ми насести на трик са телевизијом.
(Пољуби Мају)
Дивна идеја. Најебаћу им се мајке.

НЕНАД: Могу ли да позовем хитну помоћ?

ГОЛУБ: Не.

НЕНАД: Дакле?

ГОЛУБ: Док не схвате да смо браћа, да њих мрзе као и нас, да о нама прде да смо злочинци, а њима спремају замку. Нас не могу да униште одједном као што ће њих. Угушиће их својим радиоактивним пувањцима.

НЕНАД: Голубово пророчанство... Нисам те то питао.

ГОЛУБ: Пројективана катаклизма свеукупног словенства. Не знаш ти, ниси живео по белом свету, нису те тукли, пљували, ниподаштавали...

МАЈА: Пустите човека да зове хитну помоћ. Жена ће умрети од болова. Ајдемо.

ГОЛУБ: Чекам да се појави бљесак. Дакле, шта сте вас двоје одлучили? Улажем новац у вас или не?

НЕНАД: Изгада да нисмо курентна роба.

МАЈА: Хоће ли се коначно видети и тај бљесак?

ГОЛУБ: Бљесак је у мојој глави. Само њему верујем.
(Излази)

МАЈА: Је ли се појавио?!

ГОЛУБ: (С вратица)
Сачекај.
(Одлази)

Ненад. Маја. Весна.

МАЈА: Испали ме човек...
(Излази)

Ненад. Весна.

НЕНАД: Јесте ли заиста сломили ногу?

ВЕСНА: Надам се да нисам.

НЕНАД: Да позовем хитну помоћ?

ВЕСНА: Нека... Морам да завршим формалности око генерала. Треба да саставимо извештај.
(Покушава да усџане и да се ослони на ноћу)

НЕНАД: Лезите бар док не оде.

ВЕСНА: Мислим да је отишао. Док ме је носио, рекла сам му да сам се заљубила у вас. Ипак није тако лош човек...
(Ослања се на ноћу)

Није тако страшно. Био је мрак у дворишту, па нисам видела тачно где скачем. Вриснула сам и гардисти су долетели...

НЕНАД: Имали сте среће. Високо је бар пет метара.

ВЕСНА: *(Насмеја се)*
Дупло мање од десет.

НЕНАД: *(Задрли је)*
Ићи ћемо на музику чим сахранимо генерала.

ВЕСНА: Па, скочила сам да бисмо ишли...

Ненад. Весна. Маја.

МАЈА: Голуб је стварно идиот!

НЕНАД: Шта је било?

МАЈА: Оставио је гардисте и наредио да никог не пуштају из куће док се не заврши емисија на телевизији.

НЕНАД: Жао ми је.

МАЈА: Заиста је педер..
(Подигне слушалицу)
И телефон је мртав.
(Насмеје се)
Има човек свуда своје људе..
(Весни)
Имаш ли цигарету?

ВЕСНА: Заборавила сам на клиници.

НЕНАД: *(Пали свећу)*
Почиње бдење поред генерала.
(Излази)

Весна.. Маја.

ВЕСНА: Заиста није требало да вам то уради.

МАЈА: Пошто сам пукла са Ненадом, не исплати му се да улаже у мене.
Сад си ти на реду...

ВЕСНА: Опростите, морам да констатујем генералову смрт.
(Излази)

Маја узима пиштољ са пода. Дуго га гледа. Шкљоца.

МАЈА: Зашто није заостао тај подли метак?
(Баца пиштољ. Узима даљински управљач и укључује телевизор. Седа у фошељу и скрстивши руке њромумла)
Ако немам метак да пуцам у тебе, бар ћу видети ко ће ме заменити у емисији...

КРАЈ